

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

La 40 de zile de la Naștere, Pruncul Iisus este adus la Templul din Ierusalim să fie închinat lui Dumnezeu, după rânduiala Legii Vechi. Fiul lui Dumnezeu întrupat este purtat în brațe de către Fecioara Maria și de bătrânul Simeon, care a văzut cu ochii pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. Mare a fost bucuria Maicii Domnului că s-a învrednicit să nască pe Hristos. Mare a fost bucuria Dreptului Simeon că s-a învrednicit să țină în brațe pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ține în mâinile Sale cerul și pământul. Mare este bucuria lumii și a noastră a tuturor că a venit Dumnezeu la noi, că avem un Mântuitor și Mijlocitor înaintea Tatălui. Sfântul Simeon a fost unul dintre cei 70 de înțelepți care au fost aleși, la porunca lui Ptolemeu, faraonul Egiptului, să traducă Legea lui Moise și toate prorociile din ebraică în greacă. Însă, în timpul traducerii, nu a crezut prorocia: „Iată fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel” (Isaia 7, 14). Pentru

aceasta, îngerul Gavriil i-a zis Dreptului Simeon că nu va muri, până ce nu va vedea pe acea fecioară și va purta în brațe pe Hristos, Cuvântul întrupat. Astfel, a trăit Simeon peste 300 de ani, până ce S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii. Se mirau de el toți locuitorii Ierusalimului, de ce nu mai moare, căci nu știau taina că a fost legat de Duhul Sfânt să nu guste moartea până la venirea în lume a Fiului. Atunci când Pruncul Iisus a fost adus de Fecioara Maria și Dreptul Iosif în Templu, la 40 de zile de la Naștere, Simeon a fost îndemnat de Duhul să vină să-L vadă pe Hristos, Mântuitorul lumii. Și a venit cu mare credință să-L vadă pe Iisus, să-L ia în brațe și să fie dezlegat de către El de legăturile trupului, cu care fusese legat de Arhanghelul Gavriil, pentru că nu crezuse în profeția lui Isaia. Când Simeon a intrat în Templul din Ierusalim, cu totul bătrân și gârbov, a văzut strălucind ca fulgerul o rază de lumină deasupra Fecioarei cu Pruncul. Atunci a înțeles că aceea este Fecioara care a născut Prunc pe Emanuel, din Duhul Sfânt, cum spune Isaia și umplându-se de negrăită bucurie, s-a închinat Lui până la pământ. Apoi, a luat pe Iisus în brațe, ca un preot ce era, zicând: „Acum slobozește pe robul Tău...” (Luca 2, 29). Cerea iertare de la Dumnezeu pentru îndoiala sa în credință și dezlegare cu pace de legăturile trupului, ca să se odihnească cu sufletul dincolo în odihna cea veșnică. Mari erau credința, nădejdea și răbdarea Dreptului Simeon. Să aștepți cu răbdare trei secole, cu nădejdea că vei vedea cu ochii pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii! Cuvintele: „că văzură ochii mei mântuirea Ta, care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor”, îl arată pe Simeon și profet. El vedea în întruparea Domnului mântuirea și salvarea, nu numai a poporului ales, ci a tuturor popoarelor lumii, pe care o vedea cu duhul strălucind ca o stea călăuzitoare, o lumină spre descoperirea neamurilor. →

Într-adevăr, credința în Dumnezeu eliberează conștiințele oamenilor de povara păcatelor și dezleagă sufletele noastre, ale celor ce credem în El, din temnița cea întunecată a iadului. Dreptul Simeon a profețit despre Hristos că va fi „pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri”, iar despre Fecioara Maria, că „prin sufletul ei va trece sabie”. Prima parte a prorociei se referă la necredința iudeilor și căderea și lepădarea de Hristos a ereticilor, care răstălmăcesc Evanghelia. De la fața lui Hristos cad cei mândri, cei ce hulesc pe Dumnezeu, necredincioșii, desfrânații și toți cei care zac în păcate și nu se pocăiesc (1 Corinteni 6, 9-10). A doua parte vorbește despre Patima lui Hristos, când avea să treacă sabia suferinței și a durerii de mamă prin sufletul Maicii Domnului. După ce a zis aceasta, Simeon și-a dat duhul acolo în Templu, iar oasele lui s-au risipit și au fost îngropate afară, lângă zid. Să-l laudăm și noi pe Dreptul Simeon cu următoarele cuvinte: „Bucură-te, Sfinte și Drepte Simeon, mărturisitor al întrupării Cuvântului!”

Întâmpinarea lui Hristos pentru creștini

Întâmpinarea Domnului, nu este doar o amintire sfântă a unui eveniment petrecut în istoria mântuirii, ci el ne readuce pe Mântuitorul în mijlocul nostru, făcându-l să trăiască în noi, iar noi în El. Cronica sufletului nostru așteaptă să consemneze prin această sărbătoare o altă prezență tot mai vie și mai lucrătoare a Sa în noi. Și câte prilejuri binecuvântate ne oferă Domnul, ca să ne întâlnim cu El! Îl întâmpinăm și ne îmbrăcăm în Hristos în Taina Sfântului Botez; ne întâlnim cu El în Taina ungerii cu Sfântul și Marele Mir, când el ne dă harul Sf. Duh, în Taina Mărturisirii, când ne iartă greșelile; în Sfânta Euharistie, atunci când Domnul ne dă spre împărtășire propriul Său Trup și Sânge. Dar pentru ca întâlnirile noastre cu Hristos să fie rodnice și binecuvântate cu vrednicie, ni se cere să avem o credință și o dragoste lucrătoare prin fapte bune. Căci în orice faptă bună ne întâlnim cu Dumnezeu, după cuvântul spus de El însuși: „Dacă ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie mi-ați făcut!”. O valoare deosebită are ajutorarea celor bolnavi, a orfanilor, a celor lipsiți de sprijin, povățuirea celor deznădăjduiți, îndreptarea celor dezorientați în viață. Și la sfârșitul vieții pământești ne mai așteaptă o întâlnire cu Iisus Hristos, când vom da seamă și vom primi răsplată pentru credința și faptele pe care le-am avut aici pe pământ. Fie că ne gândim sau nu la această întâlnire, fie că ne pregătim sau nu pentru ea, nimeni nu poate să o evite sau să amâne ceasul ei. Este posibil ca din cauza slăbiciunilor să nu ne fi luptat îndeajuns împotriva păcatului și să venim mai puțin pregătiți la întâlnire, însă Biserica vine în ajutor și se roagă să vindece aceste răni. Sfinții Părinți ne încredințează că Dumnezeu ascultă și se va milostivi. Iisus Hristos a venit pe pământ pentru a ne da un nou mod de viață, a ne chema la înduhovnicire și îndumnezeire. Hristos S-a pogorât din cer și S-a făcut om ca noi să ne putem înălța deasupra condiției noastre trupesti, să ne putem îndumnezei. Hristos ne cheamă întru împlinirea vocației noastre spirituale și cosmice. Să ne străduim pentru a ne înduhovnici și a ne apropia mai mult de El.

STĂRUNȚA FEMEII CANANEENCE

- „Mare este credința ta; fie ție după cum voiești” -

Sfânta Evanghelie ne relatează despre o femeie care nu făcea parte din poporul ales, ci era din părțile Tirului și Sidonului, orașe care nu aparțineau Palestinei, iar pentru a se întâlni cu ea, Însuși Mântuitorul iese din ținuturile Țării Sfinte. Deși Mântuitorul spuse: „nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15, 24) și le poruncise ucenicilor să meargă mai degrabă către acestea, adică către iudeii pregătiți anume pentru ca în mijlocul lor să vină Hristos (Matei 10, 6), totuși El iese din ținuturile lor și merge în Canaan, către cele două cetăți locuite de păgâni, care nu se închinau adevăratului Dumnezeu, ci erau închinători la idoli. Ieșirea Domnului din ținutul Țării Sfinte și venirea Sa în împrejurimile acestor locuri păgâne are două înțelesuri tainice, mai întâi arată ieșirea Fiului lui Dumnezeu din cele dumnezeiești, fără să se despartă de Tatăl și de Duhul și venirea Sa la firea omenească căzută în păcat, devenită închinătoare la idoli și supusă păcatului și morții, care pierduse sfințenia și locuia în întuneric, în latura și în umbra morții. Domnul vine la noi, ia firea noastră căzută, se face întru toate asemenea nouă, dar fără de păcat, adică vine la noi, dar nu se amestecă cu noi, nu devine păcătos, ci caută să ne scoată pe noi din păcat, așa cum a scos-o pe femeia cananeeancă dintru ale sale pentru a se întâlni cu El. Pe de altă parte, ieșirea Mântuitorului din pământul lui Israel nu este altceva decât o prefigurare a faptului că Sfânta Evanghelie va fi propovăduită tuturor neamurilor, așa cum vedem că le poruncește Sfinților Apostoli după Învierea Sa: „Mergând învățați toate neamurile ...” (Matei 28, 19), pentru că toate popoarele sunt chemate la mântuire. Mântuitorul a mers în aceste ținuturi ale femeii păgâne, trecând din hotarele Palestinei, tocmai pentru a se întâlni cu ea și pentru a o ajuta. El refuză să-i răspundă acesteia la prima ei cerere de a-i vindeca fiica bolnavă, rău chinuită de diavol. Tăcerea Domnului, cât și întârzierea Sa de a-i da un răspuns favorabil imediat, acestei femei de alt neam, nu fac altceva decât să arate virtuțile acestei cananeence: credința puternică, fapt pentru care Domnul o laudă, smerenia adâncă și rugăciunea ei stăruitoare. La mijlocirea ucenicilor, „Slobozește-o, că strigă în urma noastră”, Domnul a vindecat pe fiica femeii cananeence. Pentru credința femeii cananeence, fiica a fost tămăduită, căci Mântuitorul îi spune: „O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești” (Matei 15, 28). Și noi, ori de câte ori spunem: „Doamne miluiește”, ne rugăm așa cum s-a rugat femeia cananeancă: „Miluiește-mă, Doamne” (Matei 15, 22), această rugăciune scurtă a devenit rugăciunea cea mai frecventă a Bisericii. Ea este, de fapt, cea mai concentrată și cea mai cuprinzătoare rugăciune, pentru că cel care cere mila lui Dumnezeu, cere de fapt ca Dumnezeu să-și reverse iubirea Sa peste el și peste toți oamenii. Această rugăciune alături de rugăciunea: „Doamne ajută-mă”, izvorâtă din sufletul omului care simte că numai Dumnezeu ne poate ajuta, deși ea nu se ruga pentru sine, exprimă pe de o parte limita puterilor omenești, iar pe de altă parte credința și nădejdea că numai Dumnezeu poate face minuni acolo unde omenește nimic nu mai este posibil, căci la Dumnezeu toate sunt cu putință. Amin.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 5 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 7 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 8 februarie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 9 februarie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernia Hramului cu litie

AL DOILEA HRAM AL PAROHIEI

Parohia noastră s-a înființat în conformitate cu Decizia Consiliului Eparhial al Arhiepiscopiei Iașilor, în ședința din data de 1 mai 1997, prezidată la acea vreme de Înaltpreasfințitul Daniel, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, având hramurile „Izvorul Tămăduirii” și „Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie”. Pentru că s-a încheiat construcția bisericii, începând cu anul 2019, sărbătorim pe 10 februarie și al doilea hram, adică „Sfântul Haralambie”. Vom oficia cu sobor de preoți, în ajunul sărbătorii, 9 februarie 2020, vecernie cu litie, iar în ziua hramului, 10 februarie, după Sfânta Liturghie, vom săvârși Sfințirea mică a apei (Agheasmă), spre folosul sufletesc și trupesc al credincioșilor. Sfântul

Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri. Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinurilor, creștinii l-au cinstit și iubit mult pe Sfântul Haralambie, rugându-l să-i ajute atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le apere animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Cu siguranță, Sfântul i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinare. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un bogat trecut pastoral, s-au simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni. Astfel, aproape în toate regiunile din România există cel puțin o biserică închinată Sfântului Haralambie. Dacă Maica Domnului este Izvor al Tămăduirii, atunci Sfântul Haralambie este ocrotitorul săracilor și al bolnavilor. Nici nu se putea o asociere mai potrivită de hramuri pentru o biserică sau parohie, cum este a noastră. Serbând în această zi pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, al doilea hram al parohiei, Biserica noastră îmbină dimensiunea liturgică cu cea social-filantropică.

Sfinte Haralambie, apără-ne de necazuri și vindecă bolile!

